

Kétegyházi anekdóták

Néhány évtizede még, a rádió és televízió nélküli világban, a falusi emberek nem szigetelődtek el egymástól oly mértékben, mint manapság. A fárasztó napi munka után is volt még kedvük a szomszédoknak összeverődni nyáron a ház előtti lócsán, télen a kemencepadkán, ahol azután a maguk módján meghányták-vetették a világ dolgait. A férfiak pipázgatás közben, néha késő éjszakába nyúlóan, egészen részletesen ecsetelgettek talán félig sem igaz katonatörténeteket, mosolyt fakasztó, olykor erősen kiszínezett, régvolt kocsmai jeleneteket, az asszonyok pedig szinte véget nem érő, hátborzongató, nem egyszer sikamlós témájú meséikkel törték meg a rokka monoton duruzsolását... Ezek közül elevenítettünk fel néhányat.

Kit kergetnek?

Mesélik, hogy volt a faluban egy megátalkodottan rossz kölyök. Számos csíntevése mellett be-bemászott a kertekbe, és fényes nappal is lopkodta a gyümölcsöt. Egy ízben az egyik kert gazdája észrevette, hogy a fiú nagy-nyugodtan ül a fán, s nemcsak habzsolja a zamatos sárgás-zöld körtétet, de még az ingét is teletömi velük.

„No megállj, ebadta, most meglakolsz!” – dűnyögte magában a gazda, s hamarjában egy farkósbót után nézett. De mire a leszámolás eszközével a kertbe ért, a kis lator már lemászott a fáról, átugrott a kerítésen, s szedte a lábát, ahogy csak bírta. Az ember se volt rest, utánaeredt. Loholt, loholt egy darabig, de sehogy sem tudta utólrni a nála fürgebb lábú gyereket. Elkezdett hár kiabálni:

– Állj meg, állj meg, te is gazember!

Mire a fiú:

– Álljon meg kend, hiszen kendet senki se kergeti...

Hol van sok tanya?

Valamikor számos tanyát lehetett látni a határban, közel s távol a falutól. A tehetősebb gazdáknak házuk is volt a községben, tanyájuk is a határban. Szép számmal akadtak azonban családok, amelyeknek bizony a tanya volt az állandó otthona.

A több kilométernyi távolságról ritkán mentek be a faluba még a felnőttek is, nemhogy a gyerekek.

Történt egyszer, hogy egy tanyai embernek halaszt-hatatlan dolga akadt a faluban. Úgy gondolta, aznap meglesz az asszony a fiú munkája nélkül, kézen fogta hát, s magával vitte. A hat év körüli emberpalánta addig még sosem látott falut, és amikor a távolban az első házsor körvonalai kirajzolódtak, így kiáltott fel:

– Hű a nemjóját! De sok tanya van azon a dűlőn...!

Nem könnyű a nőülés

Faluhelyen régen korán házasodtak a fiatalok. Ha egy ifjú ember betöltötte a huszadik életévét, és még nem volt nő, bizony már majdnem agglegénynek számított.

Egy nősülni nem igen akaró, huszonéves legénnyel esett meg, hogy apja időnként ilyen és hasonló kérdésekkel zaklatta:

– Mikor nősülsz már? Nem gondolod, hogy itt lenne az ideje asszonyt hozni a házhoz? Sose akarsz megházasodni?

A legény csak hallgatással válaszolt.

Amikor azután az apa megsokallta, hogy a fia nem mutat hajlandóságot a házasságra, keményebb hangon szólt:

– Nőssülj már meg, a kutyafejű! Rég elmúltál húszéves! Én még tizennyolc se voltam, amikor anyádat elvettem!

A legénynek most már elege lett a nógatásból, és nagy sóhajok közepette rászánta magát a válaszra:

– Könnyű dolga volt édesapámnak! Édesapám az édesanyámat vette el, de nekem egy idegen lányt kellene a házhoz hoznom...

Aki félúton rágyújtott

Egyszer egy kétegyházi embernek, tudj' Isten miért, Gyulára kellett mennie. Nem akarta költségbe verni magát, hát úgy döntött, nem vonatozik, inkább elkerkezik a városig. Fel is ült a biciklire, és elindult.

Félúton rágyújthatnékja támadt. De ehhez le kellett szállnia a kerékpárról. Meg is tette. Egyik zsebéből cigarettát, másikkból gyufát kotort elő. Szemből, azaz Gyula felől elég erős szél fújt. Az ember meggyújtott egy szál gyufát, a szél eloltotta. Meggyújtott egy másikat, a szél azt is eloltotta. Forgóldott a mi emberünk hol kicsit jobbra, hol kicsit balra, de a cigarettát sehogy sem sikerült meggyújtania, mígnem – kerékpárjával együtt – teljesen hátat nem fordított a szélnek, s ezzel együtt eredeti úti céljának is, amit bizony észre sem vett...

Húzott egy-két slukkot a cigarettából, nyeregbe szállt, és elégedetten tekerni kezdte a pedált. Csak akkor hökkent meg, amikor faluja határához közeledett.

– Verje meg a szent! – kiáltott fel bosszúsan. – Hogy az ördögbe kerültem én Kétegyházára, amikor Gyulára indultam...?!

Az anyós ajándéka

Történt, hogy megbetegedett egy fiatalasszonynak az anyósa. Ágynak esett, ápolásra szorult. Az öregasszony ígérően, gyakran mondogatta a menyének:

– Jól gondold meg, lelkem, s úgy gondoskodj szegény fejemről, hogy majd meglátod: mielőtt meghalok, olyasmit adok neked, amit egész életedben megemlegetsz...

Sürgött–forgott is a fiatalasszony a beteg ágya körül. Leste anyósának még a gondolatát is. Néha fé-

lénken megkérdezte, mégis mit ad majd neki és mikor? De az anyós egyre csak így válaszolt:

– Várjál csak, odébb van az még...

Telt múlt az idő. Végül is eljött a nap, amikor az öregasszony úgy érezte, nem sok van már neki hátra, és imígyen szólt:

– Halljad hát, lelkem, hogy amiért lelkiismeretesen áptál, mit adok én neked: egy jó tanácsot. Amikor befűzöd a cernát a tűbe, ne felejtse el csomót kötni a szál végére.

Gyűjtötte és románból magyarra átültette:

Borza Lucia

Pilisvörösvári anekdoták

Svábul tudni kell

Az első világháború vége felé a frontokon mérgező gázt is bevetettek, ezért kihirdették a faluban, ha azt hallják, hogy gázveszély van, kapják fel gyorsan az előre elkészített élelmiszer-csomagot, és meneküljenek a Kálvária-dombra, az Őr-hegyre vagy a szentiváni dombokra, a gáz ugyanis az alacsonyan fekvő részekben terül el.

Egyik reggel, mikor a kecskepásztor szokás szerint házról házra járva terelte össze a kecskéket, egy kisfiú édesanyját figyelmeztetni akarván így kiáltott: „*Muada, ti Kázn khuma!*” (Mama, jönnek a kecskék!) Az emberek ezt úgy értették, hogy „*a gázok jönnek!*” Így aztán nagy rohanás kezdődött a dombok felé.

Eben gubát

Dr. Sumárinak, az ügyvédnek volt egy örökké éhes kutyája, aki mindig sok galibát okozott a gazdájának. Egy alkalommal, amikor éppen a kutya számára vásárolt egy kis mócsingot a húsboltban, így szólt hozzá a hentes:

– Ügyvéd úr, szeretnék tanácsot kérni öntől. Tegnap egy kutya észrevétlenül belopódzott az üzletbe, és ellopott egy kiló húst a polcról. Hány pengő kártérítéssel tartozik nekem ezért a kutya gazdájára?

– Úgy gondolom, körülbelül tíz pengővel – válaszolta az ügyvéd.

– Akkor, ügyvéd úr, jön nekem tíz pengővel, mert az ön kutyája volt a tolvaj.

– Nem tesz semmit, Fetter úr, a kárát természetesen megfizetem. Ám mivel ön ügyvédi tanácsot kért tőlem, ön is tartozik nekem húsz pengővel – felelte az ügyvéd.

Mindig szépen szót fogadni...

Egy élelmes vörösvári virágkosárral a karján „látogatni” kezdte azokat a sváb-hegyi villákat, ahol káprázatosan szép virágok díszítették az erkélyablakokat. Egy alkalommal észrevette egy rendőr, hogy az egyik villa erkélyéhez létra van támasztva, és egy idegen babrálja a virágokat.

– Hé, maga, mit csinál azokkal a virágokkal?

A vörösvári ember feltalálta magát, és így szólt le a létra tetejéről.

– Ne olyan hangosan, biztos úr, azzal bízott meg engem egy fiatalember, hogy dekoráljam ki titokban a menyasszonya ablakát a legszebb virágokkal. Hát ezeket rakom most ki az erkélyre.

– Szó sem lehet róla, azonnal rakja vissza a virágokat a kosarába, és tűnjön el a létrájával együtt – parancsolta a rendőr.

A vörösvári ember szót fogadott.

Címkórság

Nulbaum doktornál egy magas rangú hölgy jelentkezett vizsgálatra.

– Nos, asszonyom, hol fáj? – kérdezte az orvos.

– Doktor úr, engem mindenki nagyságos asszonynak szokott szólítani!

– Sajnálom, asszonyom, de ebből a betegségből nem tudom kigyógyítani – felelte Nulbaum doktor, és ezzel kitessékelte a beképzelt hölgyet.

Vörösvári Újság
A **Wöröschwarzer Zeitung**

1995. decemberi számából